

Arrest

nr. 83 617 van 25 juni 2012
in de zaak RvV x / II

In zake: x

Gekozen woonplaats: x

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat x, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 29 november 2010 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 20 september 2010 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond wordt verklaard en van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van dezelfde datum tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 mei 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 12 juni 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat F. COEL verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 24 december 2008, met actualisatie op 14 december 2009, dient verzoeker een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 20 september 2010 verklaart de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris deze aanvraag ongegrond. Dit is de eerste bestreden beslissing, die luidt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 24.12.2008 mrt actualisatie op

14.12.2009 werd ingediend door :

C.,, A.

nationaliteit: Marokko

geboren te B.Bouyahyi op 10.02.1967

adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Reden:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Het gegeven dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient aan te tonen dat hij materiële en affectieve banden heeft met zijn kind Y. C.

Hij legt als bewijs hiervan voor : 1 verklaring voor van kapsalon elegance. Dit bewijst niet dat hij een materiële band heeft met zijn kind, op regelmatige basis.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene heeft zich in Noorwegen schuldig gemaakt voor drugsfeiten, waarvoor hij op 06.10.2005 is veroordeeld voor een gevangenisstraf van 6 jaar een half. Betrokkene geeft door zijn gedrag aan dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt hierdoor uitgesloten van de instructies van 19.07.2009.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft in België. Het gegeven dat betrokkene behoorlijk Nederlands spreekt, duurzame sociale banden heeft ontwikkeld en een ruime vriendenkring heeft opgebouwd, zijn geen grond voor een verblijfsregularisatie.”

Op 29 oktober 2010 wordt aan verzoeker een bevel om het grondgebied te verlaten uitgereikt met als redengeving:

“De betrokkene verblijft in het Rijk zonder in het bezit te zijn van de vereiste binnenkomstdocumenten (art. 7, al 1,1° van de Wet van 15 december 1980). Niet in het bezit van een geldig visum.”

Dit vormt de tweede bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoeker aan: “Schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel.”

Het middel luidt als volgt:

“Aangezien, de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doc ongegrond werd verklaard, met beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (...);

Terwijl, op het ogenblik dat de beslissing aan verzoeker werd betekend, zijn privé- en gezinsleven niet beoordeeld werden in het licht van artikel 8 EVRM, in de zin dat men echter geen rekening heeft gehouden met de precaire situatie van verzoeker; Dat in de bestreden beslissing zonder enig

specificatie of verduidelijking dat erin hoofde van verzoeker niet werd bewezen dat hij materiële en affectieve banden heeft, zodat er geen automatisch recht op verblijf zou bestaan.

Zodat de motivering van de bestreden beslissing bijgevolg gebrekkig en ondermaats is, en derhalve niet overeenstemmen met de werkelijkheid.

Dat eenzijdige rechtshandelingen met individuele strekking die uitgaan van een bestuur en die rechtsgevolgen beogen te hebben voor één of meer bestuurden, afdoende gemotiveerd moeten zijn in de akte die de beslissing zelf bevat;

Overwegende dat drie voorwaarden moeten zijn vervuld opdat aan de materiële motiveringsplicht zou zijn voldaan, in die zin dat de motieven kenbaar moeten zijn in het administratief dossier, de motieven moeten juist zijn en eveneens draagkrachtig;

Dat de draagkracht slaat op vier elementen, zijnde de logische consistentie (geen tegenstrijdigheden), de juridische aanvaardbaarheid (hanteren van de juiste wettelijke grond en de juiste interpretatie van de Wet), de feitelijke aanvaardbaarheid (gebaseerd op de juiste en relevante feiten) en de beleidsaanvaardbaarheid (aansluitend bij het gevoerde beleid);

Dat in casu niet aan het draagkrachtvereiste (feitelijke aanvaardbaarheid) is voldaan, temeer de beslissing in geen geval rekening houdt met relevante feiten, om. met het privé- en gezinsleven van verzoeker als ouder van een Belgische kind.

Uit de feitelijke omstandigheden blijkt duidelijk dat verzoeker over geen enkel middelen van bestaan beschikt, en financieel wordt gesteund door zijn familieleden in België. Dat verzoeker derhalve weldegelijk contacten onderhoud met zijn zoon.

Dat de Dienst Vreemdelingenzaken het niet opportuun achtte zijn situatie in het licht van artikel 8 EVRM na te gaan, zodat de motivering van de beslissing per definitie onvolledig, incorrect en manifest onwettig is;

Dat de familiale situatie van verzoeker immers het element bij uitstek is teneinde een belangenafweging -noodzakelijk om de rechtmatigheid van de inmenging te verifiëren in het licht van artikel 8 EVRM- te bewerkstelligen tussen enerzijds de impact van de gevolgen op de situatie van verzoeker en anderzijds de maatschappelijke doelstellingen die de inmenging tracht te verwezenlijken;

Dat deze belangenafweging deel uitmaakt van en moet blijken uit de door artikel 62 Vreemdelingenwet opgelegde motiveringsverplichting;

Dat in casu de beslissing niet steunt op motieven die onderbouwd worden door de feiten eigen aan deze zaak (ze werden immers niet beoordeeld), zodat er sprake is van een stereotype motivering;

Dat de Raad van State meermaals stelde dat een stereotype motivering geenszins een adequate motivering uitmaakt in de zin van artikelen 2 en 3 van de wet aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen;

Dat dit eveneens het standpunt is van het Hof van Cassatie;

Dat een stereotype motivering a fortiori uit den boze is wanneer grondrechten van verzoeker in het geding zijn, waarvan de inmenging (inbreuk op artikel 8 EVRM) op strikte wijze beperkt wordt in een verdragsartikel (artikel 8, tweede lid EVRM) en waarvan de inbreuk (op het grondrecht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven) een allesomvattende motivering noodzaakt teneinde de wettelijkheid van onderhavige inmenging te toetsen aan de door desbetreffende gelimiteerde verdragrechtelijke inmenginggronden;

Zodat, uit het voorgaande blijkt dat de bestreden beslissing dd. 20/09/2010 tot weigering van aanvraag om machtiging tot verblijf niet beantwoordt aan de motiveringsvereisten die krachtens artikel 62 van de wet van 15 december 1980 en artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen vereist zijn;

Bovenvermelde motivering onderbouwt de stelling dat de familiale situatie niet (op een gedegen manier) werd onderzocht, en dat men de wetconformiteit (motiveringsverplichting) van de bestreden beslissing tracht te bereiken door te verwijzen naar stereotype motiveringen;

Dat een slotmotivering zonder de feiten te onderzoeken immers indruist tegen het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel;

Verzoeker mag immers van de overheid verwachten dat zijn familiale situatie op zijn minst wordt onderzocht en dat de desbetreffende motivering zich op de feiten steunt eigen aan deze zaak, zonder zich evenwel tevreden te stellen met een algemene en nietszeggende slotmotivering die uit een andere zaak, met een eigen specifiek karakter, werd overgenomen en uiteindelijk resulteerde in een stereotype motivering;

Dat dientengevolge het vertrouwensbeginsel werd geschonden daar “de door de overheid opgewekte gerechtvaardigde verwachtingen van de burger in de regel moeten worden gehonoreerd”;

Dat het vertrouwensbeginsel een aspect is van het algemene rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur;

Zodat, de bestreden beslissing van 20/09/2010 bijgevolg in strijd is met de algemene beginselen van behoorlijk bestuur;”

2.1.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In zijn eerste middel poneert verzoeker een schending van ‘artikel 62 van de wet van 15 december 1980, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aangaande de formele motivering van administratieve beslissingen, de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, in het bijzonder het vertrouwensbeginsel’

Desbetreffend laat de verwerende partij gelden dat bij lezing van verzoekers inleidend verzoekschrift blijkt dat deze daarin niet enkel inhoudelijke kritiek levert, maar dat hij er ook in slaagt de motieven verrat in de in casu bestreden beslissing weer te geven en daarbij blijk geeft kennis te hebben van de motieven verrat in de bestreden beslissing.

De verwerende partij is van oordeel dat o.b.v. deze vaststelling dient te worden besloten dat verzoeker het vereiste belang ontbeert bij de betrokken kritiek (cf. R.v.St. nr. 47.940, 14.6.1994, Arr. R.v.St. 1994, z.p.).

De formele motiveringsplicht, verrat in de wetsartikelen waarvan verzoeker de schending aanvoert, heeft immers geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuurde van de redenen die ten grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt.

De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass., 10.1.1979, Arr. Cass. 1978- 79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998, F.J.F. 1998, 693).

Bij lezing van de bestreden beslissing blijkt genoegzaam dat de inhoud daarvan verzoeker het genoemde inzicht verschaft en aldus volstaat om hem toe te laten de bedoelde nuttigheidsafweging te maken.

De bestreden beslissing is immers genoegzaam met redenen omkleed, aangezien daarin zowel haar juridische grondslag als haar feitelijke grondslag zijn vermeld.

Deze vermeldingen laten verzoeker toe kennis te hebben van de gronden op basis waarvan zijn aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond wordt verklaard en maken dat het doel is bereikt dat met het bestaan van de betrokken formele motiveringsverplichting wordt beoogd.

Het normdoel dat ten grondslag ligt aan de in het besproken middel als geschonden aangeduide wetsartikelen is bereikt en de bestreden beslissing is genoegzaam gemotiveerd.

Verzoekers uiteenzetting kan aan het voorgaande geen afbreuk doen, temeer nu verzoekers beschouwingen niet dienstig in verband kunnen worden gebracht met de door hem geschonden geachte rechtsregels.

Gelet op het voorgaande is de verwerende partij de mening toegedaan dat dit aspect van verzoekers enig middel onontvankelijk, minstens ongegrond is.

Terwijl verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij voorhoudt dat ‘zijn privé- en gezinsleven niet beoordeeld werden in het licht van artikel 8 EVRM.

Verzoeker poogt voor te houden dat in de bestreden beslissing zonder enige specificatie of verduidelijking [wordt geoordeeld] dat er in hoofde van verzoeker niet werd bewezen dat materiële en affectieve banden heeft, zodat er geen automatisch recht op verblijf zou bestaan.

Verzoekers beschouwingen kunnen niet worden aangenomen.

Vooreerst merkt de verwerende partij op dat art. 8 EVRM geenszins een motiveringsverplichting oplegt, doch daarentegen de eerbiediging waarborgt van het recht op privé- en gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

Zodoende kan de vermeende schending van de motiveringsplicht met verwijzing naar artikel 8 van het EVRM dan ook niet worden weerhouden.

“Verzoeker kan niet worden gevolgd waar hij van mening is dat artikel 8 zou vereisen dat uit de motieven van de bestreden beslissing moet blijken dat de overheid tot een onderzoek van de eventuele schending van artikel 8 EVRM is overgegaan. Het volstaat dat de overheid dit impliciet heeft gedaan. Artikel 8 omvat geen dergelijke motiveringsplicht (RVV, nr. 8.469, 07.03 .2008)”. (eigen onderlijning)

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekers beweringen feitelijke grondslag missen.

Zo wordt in de beslissing verzoekers aanvraag onder meer belicht in functie van art. 8 EVRM:

'Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de Instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Walhelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Het gegeven dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind geeft hem geen automatisch recht op verblijf Betrokkene dient aan te tonen dat hij materiële en affectieve banden heeft met zijn kind Y.C. (...). Hij legt als bewijs hiervan voor: 1 verklaring voor van kapsalon e. (...). Dit bewijst niet dat hij een materiële band heeft met zijn kind, op regelmatige basis.

Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene heeft zich in Noorwegen schuldig gemaakt voor drugsfeiten. waarvoor hij op 06.10.2005 is veroordeeld voor een gevangenisstraf van 6 jaar een half Betrokkene geeft door zijn gedrag aan dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt hierdoor uitgesloten van de instructies van 19.07.2009.

Wat het aangehaalde art. 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind betreft dient te worden opgemerkt dat het Hof van Cassatie gesteld heeft dat art. 3 geen directe werking heeft in België.'

Verzoekers beschouwingen dat geen rekening zou zijn gehouden met de het privé en gezinsleven en zijn situatie niet in het licht van art. 8 EVRM werd nagegaan, mist derhalve feitelijke grondslag.

Het eerste middel kan niet worden aangenomen."

2.1.3. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, die onder meer stellen dat beslissingen met redenen omkleed moeten zijn, hebben tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Ze verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De eerste bestreden beslissing geeft duidelijk het determinerend motief aan op grond waarvan deze werd genomen. In de motivering van deze beslissing wordt verwezen naar de juridische grondslag, met name artikel 9bis van de vreemdelingenwet en worden de redenen gegeven waarom de verwerende partij meent geen verblijfsmachtiging te moeten toekennen: ouder zijn van een kind geeft geen automatisch recht op verblijf, er is geen bewijs van een materiële band tussen verzoeker en diens kind op regelmatige basis, artikel 8 EVRM is niet geschonden gelet op de strafbare feiten die verzoeker heeft gepleegd waarbij zijn gedrag een gevaar vormt voor de openbare orde, artikel 3 van het Verdrag van de Rechten van het Kind heeft geen directe werking in België, de aangehaalde integratie-elementen vormen geen grond voor regularisatie. De tweede bestreden beslissing geeft als juridische grondslag artikel 7, alinea 1, 1° van de vreemdelingenwet en de feitelijke reden is ook weergegeven: verzoeker is niet in het bezit van een geldig visum.

De plicht tot uitdrukkelijke motivering houdt evenwel niet in dat de beslissende administratieve overheid de motieven van de gegeven redenen van de beslissing moet vermelden. Zij dient dus niet "verder" te motiveren, zodat derhalve de uitdrukkelijke motivering niet inhoudt dat de beslissende overheid voor elke overweging in haar beslissing "het waarom" of "uitleg" dient te vermelden. Aldus dient de verwerende partij niet verder te motiveren hetzij te verduidelijken of te specificeren waarom niet bewezen is dat er geen op regelmatige wijze materiële band met het kind is aangetoond.

Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit louter feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171; RvS 27 juni 2007, nr. 172.821).

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt om te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissingen zijn genomen, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (RvS 26 maart 2002, nr. 105.103). In elk geval blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de redenen kent zodat het doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Waar verzoeker de eerste bestreden beslissing verwijt dat zijn privé- en gezinsleven niet zouden beoordeeld zijn kan deze redenering niet gevolgd worden. De eerste bestreden beslissing legt op expliciete wijze uit waarom artikel 8 EVRM niet is geschonden zodat wel degelijk een beoordeling heeft plaatsgehad. Dit blijkt uit het motief: *“Het gegeven dat betrokkene ouder is van een Belgisch kind geeft hem geen automatisch recht op verblijf. Betrokkene dient aan te tonen dat hij materiële en affectieve banden heeft met zijn kind Y. C. Hij legt als bewijs hiervan voor : 1 verklaring voor van kapsalon elegance. Dit bewijst niet dat hij een materiële band heeft met zijn kind, op regelmatige basis. Verder haalt betrokkene aan dat het niet toekennen van een machtiging tot verblijf een schending zou uitmaken van art. 8 EVRM. Hierbij dient echter opgemerkt te worden dat hoewel art. 8 EVRM stelt dat het recht op privéleven door de overheid dient gerespecteerd te worden dat in hetzelfde art. 8 EVRM, lid 2 bepaald wordt dat de overheid kan ingrijpen ter voorkoming van strafbare feiten. Welnu uit het administratief dossier van betrokkene blijkt dat betrokkene reeds herhaaldelijk in aanraking is gekomen met de openbare ordediensten omwille van het plegen van strafbare feiten. Betrokkene heeft zich in Noorwegen schuldig gemaakt voor drugsfeiten, waarvoor hij op 06.10.2005 is veroordeeld voor een gevangenisstraf van 6 jaar een half. Betrokkene geeft door zijn gedrag aan dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde en wordt hierdoor uitgesloten van de instructies van 19.07.2009.”*

Dit klemt nog meer nu uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker karig is geweest met het overmaken van concrete gegevens.

Uit de actualisatie die verzoeker op 14 december 2009 aan de verwerende partij overmaakt blijkt dat het kind geboren is op 27 december 1999 en dat verzoeker in oktober 2003 is aangehouden in Noorwegen waar hij een gevangenisstraf uitzat tot 9 juli 2007. Voor het overige stelt verzoeker op algemene wijze dat hij als ouder de zorg zal dragen voor zijn kind met wie hij *“een bijzondere band heeft”*. Voorts stelt hij Nederlands te kennen en een *“duurzame sociale binding”* te hebben opgebouwd alsmede een ruime vriendenkring. Evenmin legt hij betreffende de band tussen hem en zijn kind andere bewijzen neer dan een geboorteakte en andere ingediende aanvragen. Verzoeker geeft tal van theoretische beschouwingen in zijn aanvraag maar weinig concrete gegevens. Het komt de aanvrager toe de verwerende partij zo gedetailleerd mogelijk in kennis te stellen van concrete elementen van diens dossier, wat in casu nagenoeg niet is gebeurd. Integengesteld tot wat verzoeker stelt is hij zelf onzorgvuldig geweest in het overmaken van gegevens en komt het de verwerende partij niet toe op basis van enkele vage beweringen een uitgebreid onderzoek te starten. De zinsnede *“zie verzoekschrift”* kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing en de Raad ziet niet in hoe uit het gebrek aan middelen en de financiële steun van familieleden voortvloeit dat verzoeker contacten onderhoudt met zijn zoon. Er dient besloten te worden dat de familiesituatie van verzoeker en diens privéleven zijn onderzocht in de mate dat verzoeker hierover gegevens bekend maakte aan de verwerende partij.

Voor het overige uit verzoeker geen andere grieven, evenmin grieven gericht tegen de tweede bestreden beslissing.

Voorts leg verzoeker niet uit op welke (andere) wijze hij het vertrouwensbeginsel geschonden ziet. Het vertrouwensbeginsel kan worden omschreven als een van de beginselen van behoorlijk bestuur krachtens hetwelk de burger moet kunnen vertrouwen op een vaste gedragslijn van de overheid, of op toezeggingen of beloften die de overheid in het concrete geval heeft gedaan (RvS 6 februari 2001, nr. 93.104). Het vertrouwensbeginsel houdt in dat door het bestuur bij een rechtsonderhorige gewekte rechtmatige verwachtingen zo mogelijk dienen te worden gehonoreerd (RvS 28 januari 2008, nr. 179.021). De Raad ziet niet in welke rechtmatige verwachtingen zouden zijn gewekt bij verzoeker.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM).

Het middel luidt als volgt:

“Artikel 8 EVRM bepaalt dat “1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privéleven, zijn familie— en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie 2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”;

Bovenvermeld artikel heeft directe werking in de interne rechtsorde⁷ en het behoort tot de “Europese openbare orde” waardoor het ambtshalve karakter door de rechter zou moeten worden opgeworpen; Het verdient voorkeur en voorrang boven ermee strijdige interne wetgeving en moet dus toegepast worden in geschillen die voor de nationale rechter worden gebracht;

Elke toetsing dient grondrechterlijk te zijn, waardoor een abstracte repliek op een artikel 8 EVRM-middel zich hiermee slecht laat verzoenen;

Artikel 8 EVRM behelst naast een grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, eveneens een grondrecht op eerbiediging van het privéleven, twee begrippen die in het licht van een conformiteitstoets van een administratieve beslissing aan onderhavige verdragsrechtelijke bepaling van elkaar dienen te worden onderscheiden;

Het grondrecht op eerbiediging van het gezinsleven, noch het grondrecht op eerbiediging van het privéleven zijn echter absoluut, in die zin dat een inmenging binnen de grenzen en voorwaarden van artikel 8 lid 2 gerechtvaardigd is;

Bovendien moet de inmenging ook doelmatig zijn teneinde de beoogde doelstelling te bereiken, in de zin dat «l’efficacité de l’ingérence précède logiquement le laborieux exercice de la pesée des intérêts du requérant et de la société, car à se révéler incapable de réaliser son objectif, la mesure litigieuse ne pourrait passer pour “nécessaire” au sens de l’article 8 § 2 de la Convention (...) Par delà la question de l’efficacité d’une mesure restrictive, la règle de la proportionnalité postule l’exclusivité du moyen: non seulement la limitation de la liberté doit apparaître comme le seul moyen apte à atteindre le but autorisé, mais encore, parmi plusieurs mesures qui peuvent s’offrir à elle, l’autorité doit opter pour la mesure la moins restrictive »;

De Commissie stelde al in 1965 dat « il est exact que, dans certaines circonstances, le refus de laisser pénétrer des personnes dans un pays déterminé, ou de les autoriser à s’y établir, pourrait avoir pour conséquence que ces personnes soient séparées de membres proches de leur famille, ce qui pourrait donner lieu à de graves problèmes aux termes de l’article 8 de la Convention”

De Raad van State hanteert meestentijds niet de in artikel 8 EVRM gebezigde termen “noodzakelijk en “in een democratische samenleving”, de focus wordt eerder gelegd op de vraag of de overheidsmaatregel als “disproportioneel” kan worden beschouwd t.a.v. de situatie van de vreemdeling;”

Een belangenafweging dringt zich bijgevolg op, in die zin dat « l’ingérence n’est admissible qu’à la condition de poursuivre un des buts énumérés au second paragraphe de l’article 8, soit la défense de la sécurité nationale et de la sûreté publique, le bien-être économique du pays, la défense de l’ordre et la prévention des infractions, la protection de la santé ou de la morale, ou la protection des droits et libertés d’autrui (...) Une ingérence dans un droit protégé par la Convention doit être justifiée par un besoin social impérieux et reposer sur des motifs pertinents et suffisants (...) Cet examen de proportionnalité amène la haute juridiction à mettre en balance les intérêts d’un individu dont les droits sont menacés et l’intérêt légitimement défendu par l’autorité publique » ;

Dat gelet op de hieronder vermelde uiteenzetting, de bestreden beslissing met het bevel om het grondgebied te verlaten door verzoeker onmiskenbaar een inmenging uitmaakt in het privéleven en gezinsleven van deze laatste, dat niet gerechtvaardigd wordt door een gelimiteerde inmengingsgrond (maatschappelijke doelstellingen zoals het voorkomen van misdrijven enz.) zoals voorzien in artikel 8 tweede lid en waarbij het proportionaliteit- en subsidiariteitsbeginsel allerminst werd gerespecteerd;

De onvolledige motivering van de bestreden beslissing (alook het bevel om het grondgebied te verlaten) terzijde gelaten, dient te worden opgemerkt dat het EHRM laat gelden dat « trop restrictif de l’imiter à un cercle intime où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d’en écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle. Le respect de la vie privée doit aussi englober, dans une

certaine mesure, le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables (...) la sphère de la vie privée, telle que la conçoit la Cour, couvre l'intégrité physique et morale d'une personne; La garantie offerte par l'article 8 de la Convention est principalement destinée à assurer le développement, sans ingérences extérieures, de la personnalité de chaque individu dans les relations avec ses semblables » ; Verzoeker laat gelden dat hij al sedert 2007 onafgebroken in België verblijft, dat hij een gezin vormt met zijn in België wonende familieleden die hem tevens financieel steunen zodat hij niet ten laste valt van de Belgische overheden, dat hij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving, dat hij zich de landstaal (Nederlands) heeft eigengemaakt, werkwillic is, een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd, (in zijn herkomstland niet beschikt over eigen middelen van bestaan); Bovendien is verzoeker in België nooit in aanraking geweest met het gerecht, evenals werd hij nooit veroordeeld door de Belgische rechtbanken.

Op basis van deze vaststellingen kan worden besloten dat het relationele privacybegrip vervat in artikel 8 EVRM van toepassing is, a fortiori «la sphère de la vie privée désigne l'inscription d'un individu dans son cadre habituel d'existence, ce qui recouvre non seulement (ensemble des liens sociaux et affectifs durables et significatif[s], mais également la sphère purement personnelle, constituée notamment de la vie professionnelle et du sentiment d'appartenance aux divers lieux fréquentés pendant un certain temps.

L'écoulement d'une certaine durée paraît naturellement indispensable 6 ce qu'on puisse qualifier le cadre d'existence d'une personne comme habituel

Het EHRM merkt dienaangaande op dat « tissé en Belgique de réels liens sociaux: (...) il y a reçu une formation scolaire puis professionnelle et y a travaillé pendant plusieurs années. Il y a donc établi aussi une vie privée au sens de l'article 8, laquelle englobe le droit pour l'individu de nouer et développer des relations avec ses semblables, y compris pris dans le domaine professionnel et commercial »¹⁶ (...) "Art 8 also protects a right to identity and personal development, and the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside World";

In casu kan tot een schending van artikel 8 EVRM worden besloten gelet op volgende vaststellingen:

— *de inmenging in het privé en gezinsleven van verzoeker blijkt niet te steunen op een doelstelling zoals vervat in artikel 8 tweede lid EVRM, terwijl dit noodzakelijk is teneinde de inmenging te rechtvaardigen en een schending van bovenvermeld artikel te vermijden; In ieder geval kan de beoogde doelstelling niet uit de beslissing worden gededuceerd (eerste middel); Artikel 7 van de wet van 15 december 1980 mag dan wel de vertaling zijn van een immigratiestoppolitiek, niettemin dient rekening te worden gehouden met artikel 8 EVRM, die in casu een hogere rechtsnorm inhoudt; Dit artikel stelt duidelijk dat een inmenging enkel gerechtvaardigd is indien ze een doelstelling beoogt die terug te vinden is in het tweede lid van onderhavig artikel; Gelet op de ontstentenis van een verdragsrechtelijke doelstelling, kan besloten worden dat de bestreden beslissing artikel 8 EVRM schendt;*

— *in de veronderstelling dat de inmenging een doelstelling nastreeft zoals voorzien in artikel 8 lid 2 EVRM en dat deze doelstelling kan worden gededuceerd uit het bevel, quod non, dan nog dient de inmenging effectief te zijn en dringt een belangenafweging tussen de gevolgen die de beslissing teweegbrengt en de doelstellingen die de bestreden beslissing beoogde zich op; Zoals weergegeven in bovenvermelde principes betreffende artikel 8 EVRM, is de inmenging slechts effectief indien de beoogde doelstelling door geen enkele andere maatregel kan worden bereikt; In casu kon men in ieder geval een niet grondrechtbeperkende maatregel nemen die minstens de doelstelling —in de veronderstelling dat het bevel die voorzag- kon bereiken, waardoor besloten kan worden dat artikel 8 EVRM geschonden werd, Verzoeker kan immers worden toegelaten tot verblijf op basis van humanitaire omstandigheden;*

— *Zoals in de principes aangehaald, dient een inmenging proportioneel te zijn om aan het "daadwerkelijke maatschappelijke behoefte" vereiste zoals vervat in artikel 8 tweede lid EVRM te kunnen voldoen; Dat het buitenproportioneel zou zijn verzoeker naar zijn herkomstland uit te wijzen wetende dat hij een nieuw bestaanskader heeft opgebouwd in België en dat hij een ouder is van een Belgische kind, waarmee hij materiële en affectieve banden vormt. Dat mocht aangenomen worden dat de beslissing niet buitenproportioneel is, de beslissing niettemin de subsidiariteittoets niet doorstaat; Dat de subsidiariteit immers een tweede criterium is die het EHRM hanteert teneinde de maatschappelijke behoefte te bepalen van een inbreuk op bepaalde grondrechten; Dat de overheid in het licht van de rechtspraak van het EHRM de plicht heeft de inbreuken op de rechten van de burgers zo veel mogelijk te minimaliseren door alternatieve oplossingen te vergelijken en vervolgens haar doel trachten te bereiken "in the least onerous way as regards human rights"; Dat er in casu een alternatief bestaat, in de zin dat men verzoeker de mogelijkheid kan geven om een regularisatie van zijn verblijf in te dienen vanuit België; Volledigheidshalve moet worden vastgesteld dat verzoeker sinds 31 augustus niet meer*

onder voogdij staat, zodat hij in eigen naam en voor eigen rekening een regularisatieaanvraag heeft ingediend;

Zodat, de bestreden beslissing, die als dusdanig een inmenging uitmaakt in het privé- gezinsleven van verzoeker, in strijd is met artikel 8 EVRM;

Tevens dit middel is derhalve gegrond.”

2.2.2. De verwerende partij merkt op in haar nota:

“In een tweede middel beroept verzoeker zich op een schending van artikel 8 van het Europees verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden dd. 4.11.1950 (hierna genoemd: “EVRM”), dat van openbare orde is en directe werking heeft in het intern Belgisch recht.

Verzoeker stelt dat hij - onafgebroken in België verblijft sedert 2007,

- hij een gezin vormt met zijn in België wonende familieleden, - hij goed geïntegreerd is in de Belgische samenleving

- de landstaal heeft eigen gemaakt,

- werkwilgig is,

- een vrienden- en kennissenkring heeft opgebouwd,

- in België nooit in aanraking is geweest met het gerecht,

Artikel 8 EVRM waarborgt de eerbiediging van het recht op gezinsleven en de niet-inmenging van enig openbaar gezag bij de uitoefening van dat recht.

In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied van verzoeker geen verboden inmenging in de uitoefening door deze laatste van zijn recht op privé- en gezinsleven in de zin van dit verdragsartikel.

Het is de verwerende partij toegelaten wetsontduiking tegen te gaan, en daartoe de nodige maatregelen te nemen.

Bovendien werd reeds geoordeeld dat een mogelijke toepassing van art. 8 EVRM de betrokken vreemdeling niet vrijstelt van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen, en dat een tijdelijke verwijdering om reden dat hij niet in het bezit is van die documenten dan ook geenszins strijdig is met dit verdragsartikel (zie R.v.St. nr 48.653, 20.07.1994, Arr. R. v. St. 1994, z.p.; R.v.St. nr. 42.039, 22.02.1993, Arr. R. v. St. 1993, z.p.)

De beslissing tot ongegrondheid van verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van art. 9bis van de wet van 15.12.1980 met bevel om het grondgebied te verlaten, heeft enkel tot gevolg dat verzoeker tijdelijk het land dient te verlaten met de mogelijkheid er terug te keren nadat hij zich in het bezit zal hebben gesteld van de nodige documenten voor een regelmatige binnenkomst in het Rijk.

Verder laat de verwerende partij gelden dat er reeds werd geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang tot het grondgebied. De minister kan oordelen dat het belang van de staat voorrang heeft op dat van de vreemdeling die hier onwettig verblijft (zie R.v.St. nr. 40.061, 28.07.1992, R.A.C.E. 1992, z.p.).

Art. 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (zie ook Raad van State nr. 99.581 dd. 09.10.2001 en Raad voor Vreemdelingenbetwistingen nr. 1493 dd. 30.08.2007).

Tot slot houdt de bestreden beslissing geen absoluut verbod in om het Belgisch grondgebied binnen te komen en er te verblijven, verzoeker dient evenwel te voldoen aan de door de Vreemdelingenwet opgelegde binnenkomst- en verblijfsvereisten (zie ook R.v.St. nr.170.806 dd. 04.05.2007, R.v.V. nr. 4.070 dd. 27.11.2007).

Door de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid werd geheel terecht, gelet op de elementen die het dossier van verzoeker daadwerkelijk kenmerken en overeenkomstig de wettelijke bepalingen ter zake, beslist verzoekers aanvraag om machtiging tot verblijf ongegrond verklaard met bevel om het grondgebied te verlaten.

De verwerende partij verwijst nog naar de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen:

“Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het privé-leven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM kan niet worden uitgelegd als zou er in hoofde van de overheid een algemene verplichting bestaan om een vreemdeling op zijn grondgebied te gedogen. De verzoekende partij is onderworpen aan artikel 40, §6 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet) en diende aldus aan te tonen dat zij ten laste is van haar minderjarig kind, wat zij zoals verder uiteengezet, naliet te doen. Een rechtmatige toepassing van de Vreemdelingenwet kan geen schending van het privé leven inhouden en dus evenmin van artikel 8 EVRM (R.v.St., nr. 157.953,

26 april 2006; R.v.St., nr. 130.936, 30 april 2004). Artikel 40 van de Vreemdelingenwet heeft tot doel een wettelijk kader te scheppen binnen het welk het in artikel 8 EVRM vervatte recht kan worden uitgeoefend (R.v.St., nr. 140.105, 2 februari 2005). Bovendien impliceert de verwijdering van het grondgebied van verzoekster niet noodzakelijk de verwijdering van haar Belgische kinderen. De tijdelijke scheiding met het oog op het vervullen van de noodzakelijke formaliteiten ter voldoening van de geldende wettelijke bepalingen, verstoort het gezinsleven van verzoekster niet in die mate dat er sprake kan zijn van een schending van artikel 8 E. V.R.M. (EHRM, Gül t. Zwitserland, 19 februari 1996, 22 EHRM 228).” (R.v.V. nr. 5942 dd. 18.1.2008) (eigen vetschrift)

De verwerende partij is derhalve van oordeel dat er geen sprake is van een schending van het art. 8 EVRM en dat verzoekers middel dus niet kan worden aangenomen.”

2.2.3. Artikel 8 van het Europees Verdrag van 4 november 1950 tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) bepaalt als volgt:

“1. Eenieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip ‘familie- en gezinsleven’ noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip ‘privéleven’ wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beide, is een feitenkwestie.

De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de ‘fair balance’-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt

dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is artikel 8 van het EVRM geschonden (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan zij kennis heeft of zou moeten hebben.

Wanneer verzoeker een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats zijn taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door hem ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden uiteen te zetten.

In casu ontbreken dergelijke concrete gegevens. Verzoeker beperkt zich tot het uiten van vele algemene beschouwingen. Ook in zijn aanvraag met actualisatie reikte verzoeker weinig gegevens aan. De Raad verwijst hiervoor naar de bespreking van het eerste middel.

Bovendien weerlegt verzoeker niet het motief dat stelt dat hij een gevaar vormt voor de openbare orde, gelet op de veroordelingen en de strafbare feiten die hij heeft gepleegd. Het gegeven dat de veroordelingen niet in België zijn uitgesproken doet aan het voorgaande geen afbreuk. Bovendien blijkt uit zijn aanvraag met actualisatie dat hij verschillende jaren in Noorwegen heeft verbleven na de geboorte van het kind.

Uit de bepalingen van het tweede lid van artikel 8 EVRM blijkt dat het recht op eerbiediging van het gezinsleven niet absoluut is. Artikel 8 EVRM staat een rechtmatige toepassing van de bepalingen van de Vreemdelingenwet dan ook niet in de weg (RvS 9 oktober 2001, nr. 99.581). Verzoeker betwist niet dat hij illegaal in het Rijk verblijft. Het is de taak van het openbaar bestuur om, ook in het kader van artikel 8 EVRM, na te gaan of de wettelijke bepalingen, waaronder deze van het legaal verblijf van personen in het land en hun binnenkomst en verblijf, worden nageleefd zodat aan het tweede lid van artikel 8 EVRM werd voldaan. De gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris kon dan ook

toepassing maken van artikel 7 van de vreemdelingenwet. Tevens stelt de bestreden beslissing terecht dat geen bewijzen worden bijgebracht van het bestaan van de materiële band die verzoeker beweert te hebben met zijn zoon. Voorts blijkt uit de motieven van de bestreden beslissing dat een belangenafweging werd verricht. De bestreden beslissing wijst op het gegeven dat verzoeker ouder is van een kind maar wijst op het gebrek aan concrete gegevens en het gebrek aan bewijs dat verzoeker een materiële band heeft met zijn kind op regelmatige basis en wijst op de openbare orde die de Staat dient te handhaven en houdt rekening met de strafbare feiten die verzoeker pleegde en met zijn verblijf in Noorwegen.

Gelet op het gebrek aan gegevens en de ernst van de strafbare feiten, toont verzoeker geen schending van artikel 8 EVRM aan en is de bestreden beslissing niet op een disproportionele wijze genomen.

Het tweede middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftientig juni tweeduizend en twaalf door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. BEELEN